

Mt 3,13-17 – Ježíšův Křest

1. čtení: Mt3,1-12

Kázání: Mt 3,13-17

Byli jste někdy svědky toho, jak člověk, který se o Pána Boha nijak nezajímal, najednou v Boha uvěřil a stal se křesťanem? A jestli ne, pamatujete si alespoň, kdy se to stalo ve vašich životech? Kdy jste přijali Ježíše Krista jako Pána svého života i tohoto světa? A pamatujete si, proč jste to udělali? Co vás k tomu vedlo? Slíbil vám někdo, že když uvěříte v Boha, dostane váš život smysl a bude to jednodušší? Nebo víc než to? Že se o vás Bůh vždycky postará? Že budete žít radostnější a krásnější život? Že to prostě bude lepší? No nevím. Vám se to možná nestalo. Přece se to tak ale docela často říká. A možná na tom něco bude. Akorát mi to trochu zní jako obchod. Jako takový celkem výhodný obchod. Ty se staň křesťanem a Bůh ti za to dá dobré věci. Na obchodování nemusí být nic špatného, když je to fér obchod. Jenom mi tohle obchodní myšlení úplně nejde dohromady s tím, jak čtu evangelia o Ježíši Kristu. Víte, o tom, že by měl věřící člověk jednodušší život, nenajdete v Bibli ani slovo. Pravdivější, to ano. Možná dobrodružnější. Ale ne jednodušší. To spíš naopak. Zkusme se teď ale zaměřit na tu část Ježíšova života, kdy on sám, alespoň podle evangelisty Matouše, vystupuje, začíná něco říkat, něco dělá. Třeba nám k tomu má sám Ježíš co říci.

Ještě než Ježíš sám veřejně vystoupil, předcházela mu činnost jakéhosi Jana zvaného Křtitel. To byl ten pán, který se tak srandovně oblékal a velice zajímavě se stravoval. Nosil na sobě šat z velbloudí srsti a jedl jenom kobylinky a med. Dřív se takovým lidem říkalo proroci. To byli lidé, kteří měli od Boha zvláštní vhled do různých situací. Dokázali věci vidět tak, jak byly. Bez pozlátka a bez příkras. Před jejich pohledem se lidé nemohli schovávat ani za pěkné oblečení, ani za pěkné a slušné vystupování na veřejnosti. Pokud bylo mezi lidmi něco prohnílého, nějaká špína, ať už sebelíp maskovaná, prorok ji prohlédl a nahlas řekl, co si o tom myslí Pán Bůh a jaká budoucnost takovouhle špínu čeká. A lidé pak proroka většinou zavraždili. Boží proroci byli mezi lidmi, a zvlášť mezi bohatými, úspěšnými a mocnými lidmi dost neoblíbení. Tak tenhle náš Jan Křtitel byl prorok, prý největší z proroků. A také lidem říkal, jak věci vidí Bůh. Nebral si přitom servítky. Plemeno zmijí, jak můžete utéci před nadcházejícím Božím hněvem? Co bylo zajímavé, Jan měl úspěch. Lidé za ním chodili a dávali najevo, že taky nesouhlasí s tím, jak žijí svoje životy. Že se chtějí změnit. Ne, že chtějí změnit poměry, aby se změnili ti nahoře. Ale že oni sami jsou vinni tím, jak to okolo vypadá. Že oni sami se potřebují očistit. A Jan je křtil. Na znamení jejich odhodlání a víry v Boha je ponořoval do vody v řece Jordánu. Už tehdy to nebyla nijak zvlášť čistá řeka. Ale o to nejde. Ta skutečná čistota nepřichází skrze čistou vodu a sebelepsí mýdlo nebo šampón. Ta skutečná čistota buď je a vzniká, nebo taky není a nevzniká, uvnitř.

Za Janem chodili různí lidé. A různí lidé různými způsoby odcházeli. Někteří stáli na břehu, koukali, poslouchali a pak šli pryč. Někteří by rádi šli do té vody za Janem a zažili změnu ve svých zpackaných životech, jenom neměli odvahy. Někteří, a zvlášť ti, kteří to v životě hodně podělali, do té vody opravdu vešli. A někteří už očištěni odcházeli dál. Snad aby to zkusili v životě znovu a líp. Kde byste mezi těmi různými lidmi viděli sebe? Ti, kteří jen z povzdálí očumují, komentují, kritizují, nebo ti, kteří by rádi za tím Janem šli, ale bojí se. Nebo ti, kteří tou špinavou a přece očištnou koupelí prošli a jdou dál?

Ale Jan pouze nekřtil. On také mluvil o někom, kdo má teprve přijít. O někom, kdo je mnohem větší a mocnější, než prorok Jan. Ten někdo má přijít a má lidi křtít duchem a ohněm. Ten někdo má mít moc rozsuzovat, kdo je čistý a kdo je špína. A také má dát čistotě život a špínu spálit. Ten někdo má být Boží syn, který přinese Boží vládu na tento svět. A ejhle, ten někdo zrovna přichází. Je to Ježíš, syn tesaře z Nazaretu. Jan, protože byl prorok, poznal v Ježíši Božího syna. Co ale Janovi nejde do hlavy, proč ten Boží syn vchází do toho špinavého Jordánu a chce se taky nechat pokřtít? To přece ne. Takhle to být nemá. Takhle to Jan nemyslel. Ježíš má přece vládnout tomuto světu. Vždyť v něm přichází sám Bůh.

A Ježíš říká tu podivnou větu. Jsou to vůbec první slova, která Ježíš v evangeliu pronese. "Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá." V řeckém originále stojí: Abychom naplnili všechnu spravedlnost. Připust' to nyní! Připust', že Bůh jedná jinak, než sis myslel. Připust', že Boží vláda na tomto světě se neuskutečňuje silou ani zbraněmi. Připust', že Bůh může být i v obyčejném člověku, že může chtít být jedním z lidí. Připust', že ani ty, jako prorok, Pánu Bohu úplně nerozumíš. A hlavně, že mu nemáš právo diktovat, jak má nebo nemá jednat. Připust', že Boží spravedlnost je prostě jiná, než ta tvoje.

Jan už mu nebrání. Natolik je prorokem, aby uznal, že je Boží věc, jak chce být s lidmi. A jestli chce být úplně jako jeden z lidí, jestli chce dobrovolně stát bok po boku těm, kteří si život zpackali, je to jen jeho věc. Jan takhle Boha přijal. Ne jako silného a úspěšného, ne jako divotvorce a záruku úspěchu. Ale právě jako člověka. V tom se nebesa otevřela a z nebe promluvil hlas: Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil. Toto jsem já, takhle chci být s vámi.

Ještě jednou čteme v evangeliích stejné vyznání. To když visí mrtvý Ježíš na kříži a jakýsi římský voják říká: On byl opravdu Boží syn.

Ani Jan, ani římský voják nepřijímají Boha, jako záruku dobrého života. Jako někoho, kdo jim bude vždy pomáhat, vytáhne je z každé bryndy, nikdy jim nedá upadnout. Jan sám byl nedlouho potom popraven, protože pánům a paním nahoře se moc nelíbilo, co všechno ten Jan vidí a říká. Ani voják pod křížem nemohl očekávat, že by mu ten popravený člověk mohl nějak zabezpečit pokojné stáří. Oni prostě jen přijali Boží pravdu. Boží spravedlnost. A ta jim v tu chvíli byla víc, než vlastní zabezpečení, vlastní bezpečí, vlastní pokoj. Neslavíme náhodou to samé a nepřiznáváme se k tomu každé Vánoce? Že už narození Boha do tohoto světa bylo jiné, než by člověk čekal? Nebylo v tom nic triumfálního. To miminko ve žlabu pro dobytek přece také nikomu neslibovalo naplnění tužeb a vlastních cílů. Prostě tam bylo. Tak se Bůh chtěl mezi lidmi narodit. I to bylo součástí té Boží spravedlnosti.

Život s Bohem není ani berlička pro tento život, ani záruka ani pojišťovna. Život s Bohem je ale životem v pravdě. V té Boží pravdě, podle Boží spravedlnosti. Připust' to nyní, že ta pravda je jiná, že se neřídí podle naší lidské, ekonomické ani jiné logiky. Připust', že v životě s Bohem nejde v první řadě o naplnění tvých potřeb a tužeb. Ale že jde o přiznání se k pravdě. Připust' to nyní a uč se tu Boží spravedlnost znát. Uč se znát, že být Božím dítětem znamená být bok po boku s lidmi, kteří tě potřebují. Připust' to nyní. Co bude potom? Nech se překvapit. Třeba to bude něco, co oko nevidělo, ucho neslyšelo, co ani na mysl lidskou nepřišlo.

Amen.